NORAKSTS
Lieta Nr. A42415406
SKA – 467/2009

# S P R I E D U M S

Rīgā 2009.gada 12.novembrī

Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments šādā sastāvā:

tiesas sēdes priekšsēdētāja tiesnese V.Kakste
senatore V.Krūmiņa
senatore I.Skultāne

piedaloties pieteicējas pārstāvei *Z.J.* un atbildētājas Rīgas pašvaldības pusē pieaicinātās iestādes Rīgas domes pārstāvim *A.J.*,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz *R.L.K.* pieteikumu par Rīgas domes 2006.gada 15.maija lēmuma Nr.1-43/RD-06-1230-ap atcelšanu un administratīvā akta izdošanu, sakarā ar *R.L.K.* kasācijas sūdzību par Administratīvās apgabaltiesas 2009.gada 10.marta spriedumu.

## Aprakstošā daļa

[1] Ar 2005.gada 27.decembra dāvinājuma līgumu pieteicēja *R.L.K.* uzdāvināja *P.K.* 1/8 domājamo daļu no īpašuma */adrese/*, Rīgā. 2006.gada 16.janvārī *P.K.* īpašumtiesības nostiprinātas zemesgrāmatā, vienlaikus uz viņam piederošajām domājamām daļām nekustamajā īpašumā nosakot lietojuma un valdījuma servitūtu par labu *R.L.K.*

Pieteicēja vērsās Rīgas domē, lūdzot nekustamā īpašuma nodokli 2006.gadam par īpašuma */adrese/* 1/8 domājamo daļu turpināt aprēķināt bijušajai īpašniecei *R.L.K.*

Ar Rīgas domes Pašvaldību ieņēmumu pārvaldes 2006.gada 31.marta lēmumu Nr.PIP-06-5148-ls/05-20-l/05-37797-AL pieteicējas lūgums noraidīts.

Izskatījusi pieteicējas apstrīdēšanas iesniegumu, Rīgas dome ar 2006.gada 15.maija lēmumu Nr.1-43/RD-06-1230-ap atstāja spēkā apstrīdēto Rīgas domes Pašvaldību ieņēmumu pārvaldes lēmumu.

[2] Pieteicēja vērsās ar pieteikumu Administratīvajā rajona tiesā, lūdzot atcelt Rīgas domes 2006.gada 15.maija lēmumu Nr.1-43/RD-06-1230-ap un izdot administratīvo aktu, ar kuru pieteicēja tiek noteikta par nodokļu maksātāju nekustamā īpašuma */adrese/*, Rīgā 1/8 domājamai daļai.

[3] Administratīvā rajona tiesa ar 2007.gada 28.decembra spriedumu pieteikumu apmierināja.

[4] Izskatot lietu sakarā ar Rīgas domes apelācijas sūdzību, Administratīvā apgabaltiesa ar 2009.gada 10.marta spriedumu pieteikumu noraidīja.

Spriedums pamatots ar tālāk minētajiem argumentiem.

[4.1] Lietā ir strīds par to, vai pieteicēja – nekustamā īpašuma personālservitūta īpašniece (turētāja) – var tikt atzīta par kalpojošā nekustamā īpašuma nodokļa maksātāju apstākļos, kad nekustamajam īpašumam ir arī īpašnieks (trešā persona), kura īpašumtiesības reģistrētas zemesgrāmatā.

[4.2] No likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 2.panta izriet, ka likumdevējs pienākumu maksāt nekustamā īpašuma nodokli, pirmkārt, saista ar īpašuma tiesību nostiprināšanu zemesgrāmatā. Pareizs ir iestādes secinājums, ka par tiesisko valdītāju likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" izpratnē atzīstama persona, kas faktiski ieguvusi nekustamā īpašuma valdījumu uz tāda tiesiska pamata, kas turpmāk, nokārtojot nepieciešamās formalitātes, var būt pamats īpašuma tiesību nostiprināšanai zemesgrāmatā. Arī 2005.gada 24.oktobra spriedumā lietā Nr.A42107004 apgabaltiesa atzinusi, ka gadījumā, ja nekustamajam īpašumam ir zemesgrāmatā reģistrēts īpašnieks un arī valdītājs, nodokļa maksāšanas pienākums gulstas uz īpašnieku.

Tātad par nekustamā īpašuma nodokļa maksātāju konkrētajā gadījumā uzskatāma trešā persona – *P.K.*, kuras īpašuma tiesība uz nekustamo īpašumu ir nostiprinātas zemesgrāmatā.

[4.3] Likumdevējs, precizējot likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 2.panta pirmo daļu, Ministru kabineta 2000.gada 4.aprīļa noteikumu Nr.131 „Likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" piemērošanas kārtība" (turpmāk – noteikumi Nr.131) 14.$^{7}$punktā un 15.2.apakšpunktā nepārprotami noteicis, ka gadījumā, ja nekustamajam īpašumam vienlaicīgi ir gan īpašnieks, gan tiesiskais valdītājs, nekustamā īpašuma nodokļa maksāšanas pienākums ir attiecīgā nekustamā īpašuma īpašniekam. Līdzīga norma iekļauta arī Ministru kabineta 2006.gada 20.jūnija noteikumu Nr.495 „Likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" normu piemērošanas kārtība" 21.punktā.

[4.4] No likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 7.panta pirmās un trešās daļas izriet, ka nekustamā īpašuma nodoklis jāsāk maksāt ar nākamo kalendāro mēnesi pēc īpašuma tiesību vai valdījuma tiesību rašanās, savukārt nodokļa maksāšanas pienākums izbeidzas ar nākamo mēnesi pēc īpašuma tiesību vai valdījuma tiesību izbeigšanās. Tātad atbilstoši likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 2.pantam un noteikumu Nr.131 14.$^{7}$punktam tieši trešajai personai *P.K.* kā nekustamā īpašuma īpašniekam ir pienākums maksāt nekustamā īpašuma nodokli.

[4.5] Lai gan uz trešajai personai piederošajām nekustamā īpašuma domājamām daļām ir noteikts lietojuma un valdījuma servitūts par labu pieteicējai, tomēr attiecībā uz pienākumu maksāt nekustamā īpašuma nodokli piemērojams likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 2.pants un noteikumu Nr.131 14.$^{7}$punkts. Nodibinātais servitūts uzskatāms par civiltiesiska rakstura vienošanos, kas nevar ietekmēt nekustamā īpašuma īpašnieka pienākumu pret valsti. Ja pieteicēja kā nekustamā īpašuma lietotāja vēlas maksāt nekustamā īpašuma nodokli par šo īpašumu, šis jautājums risināms civiltiesiskā kārtībā starp pieteicēju un trešo personu. Uz iestādi šāda rakstura vienošanās neattiecas, jo likumdevējs noteicis nekustamā īpašuma īpašnieka pienākumu maksāt nekustamā īpašuma nodokli un iestādes kā nodokļu administrācijas pienākumu šo nodokli aprēķināt un aprēķinu nosūtīt maksātājam.

[4.6] Pirmās instances tiesa šajā lietā secinājusi, ka kā speciālā norma ir piemērojama Civillikuma 1218.panta otrā daļa, tādēļ nekustamā īpašuma nodokli jāmaksā pieteicējai kā labuma guvējai. Apgabaltiesas ieskatā speciālās tiesību normas attiecībā uz nekustamā īpašuma nodokļa maksātāja noteikšanu ir likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" normas. Pieteicēja kā personālservitūta izlietotāja neietilpst likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 2.panta trešajā daļā minēto personu uzskaitījumā. Tātad pirmās instances tiesas secinājums, ka lietā piemērojama Civillikuma 1218.panta otrā daļa, ir nepareizs, jo, kolidējot likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" un Civillikuma normām, no kurām viena norma noteic, ka nekustamā īpašuma nodokļa maksātāji ir īpašnieki vai tiesiskie valdītāji (likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 2.panta pirmā daļa), bet otra norma vispārīgi noteic, ka nodokli jāmaksā lietotājam (Civillikuma 1218.panta otrā daļa), ir piemērojamas speciālās likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" normas attiecībā uz nekustamā īpašuma nodokļa maksāšanas kārtību.

[4.7] Pieteicēja uzskata, ka iestāde nav ņēmusi vērā to, ka 2006.gadā nodokli par ēkām maksāja pieteicēja, bet par zemi – trešā persona. Tomēr iestāde pamatoti norādījusi, ka līdz 2006.gada 31.decembrim attiecībā uz nodokli par ēkām bija spēkā atšķirīga kārtība, proti, nevis pašvaldība paziņoja maksātāja nekustamā īpašuma nodokļa apmēru, bet pats nodokļu maksātājs deklarēja un veica maksājumus. Tātad pašvaldība nenoteica nekustamā īpašuma

nodokļa maksātāju attiecībā uz būvēm, un pieteicēja turpināja pati aprēķināt un maksāt nodokli par ēkām.

[5] Pieteicēja par Administratīvās apgabaltiesas 2009.gada 10.marta spriedumu iesniedza kasācijas sūdzību, norādot tālāk minētos argumentus.

[5.1] Tiesa nepamatoti nav piemērojusi likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 7.panta 2.[1]daļu kopsakarā ar apstākli, ka pieteicēja nekustamajā īpašumā veic saimniecisko darbību. Tiesa sašaurināti tulkoja likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" normas, nepiemērojot tās kopsakarā ar likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 11.pantu, likuma „Par nodokļiem un nodevām" 2.panta trešo daļu, Zemesgrāmatu likuma 1. un 4.pantu, Civillikuma 1190., 1218., 1257. un 1477.pantu, kā arī Ministru kabineta 2006.gada 1.augusta noteikumu Nr.636 „Kadastra objekta reģistrācijas un kadastra datu aktualizācijas noteikumi" 5.punktu.

[5.2] Tiesa ņēma vērā tikai iestādes norādītās tiesību normas un objektīvi nenoskaidroja visus lietas apstākļus. Lietā ir strīds par pieteicējas kā saimnieciskās darbības veicējas reģistrēšanu kā nekustamā īpašuma nodokļa maksātāju atbilstoši likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 7.panta 2.[1]daļas nosacījumiem, kas viņai dotu tiesības kārtējā taksācijas gadā saņemt paziņojumu uz sava vārda un attiecināt veiktos maksājumus uz saviem saimnieciskās darbības izdevumiem. Lietas materiālos ir nodokļu maksātāja apliecība un Valsts ieņēmumu dienesta apstiprinājums, ka pieteicēja saglabā saimnieciskās darbības veicēja statusu, savukārt pēc personālservitūta izbeigšanās *P.K.* jāreģistrējas kā saimnieciskās darbības veicējam. Pieteicēja ir izpildījusi likumā noteikto paziņošanas pienākumu pret nodokļu administrāciju un ir lūgusi viņu reģistrēt kā nekustamā īpašuma nodokļa maksātāju, taču ar tiesas spriedumu, neuzliekot pienākumu iestādei reģistrēt pieteicēju kā nodokļu maksātāju, tiek ierobežotas viņas tiesības, kas tostarp noteiktas likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 11.panta 13.punktā.

[5.3] Pieteicēja saskaņā ar dāvinājuma līgumu lieto trešajai personai piederošo īpašumu un gūst labumu no tā. Šis personālservitūts ir ierakstīts zemesgrāmatā, un ir saistošs ikvienai personai. Tiesa, norādot, ka strīdu par nekustamā īpašuma nodokli pieteicējai un trešajai personai jārisina civiltiesiskā kārtībā, nav norādījusi tiesību normas, kas šādā gadījumā piemērojamas.

[5.4] Tiesa nav ņēmusi vērā, ka Rīgas dome 2006.gadā atzinusi, ka pieteicēja ir saimnieciskās darbības veicēja nekustamajā īpašumā, tādēļ viņai ir pienākums maksāt nodokli par ēkām. Tiesa nepareizi interpretējusi likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 1.panta pirmo daļu, un nav vērtējusi minēto normu kopsakarā ar likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 1.panta trešajā daļā noteikto.

[5.5] Tiesa nav vērtējusi, ka Senāts 2005.gada 14.janvāra spriedumā lietā Nr.SKA-1 par nodokļu maksātāju atzinis servitūta lietotāju. Tāpat tiesa nav vērtējusi Civillikuma 1231.pantu un tādējādi nepareizi interpretējusi Civillikuma 1194.pantu, nonākot pie nepareiza secinājuma par vispārīgo un speciālo tiesību normu piemērošanu konkrētajā lietā, proti, šajā lietā par speciālajām normām uzskatāmas Civillikuma normas.

[6] *P.K.* ir pievienojies pieteicējas kasācijas sūdzībai un paskaidrojis, ka apgabaltiesas spriedums ir nepamatots.

Rīgas dome rakstveida paskaidrojumā par kasācijas sūdzību norāda, ka tā nav pamatota, savukārt apgabaltiesas spriedums ir tiesisks un pamatots.

[7] Tiesas sēdē pieteicējas pārstāve uzturēja kasācijas sūdzību. Iestādes pārstāvis kasācijas sūdzību neatzina.

Trešā persona uz tiesas sēdi nebija ieradusies, Senātā saņemts iesniegums par kasācijas sūdzības izskatīšanu bez trešās personas piedalīšanās tiesas sēdē. Ievērojot Administratīvā procesa likuma 342.pantu, Senāts nolēma lietu izskatīt bez trešās personas piedalīšanās tiesas sēdē.

**Motīvu daļa**

[8] Likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 2.panta pirmā daļa noteic, ka nekustamā īpašuma nodokli maksā Latvijas vai ārvalstu fiziskās un juridiskās personas un uz līguma vai citādas vienošanās pamata izveidotas šādu personu grupas vai to pārstāvji, kuru *īpašumā vai tiesiskā valdījumā* ir nekustamais īpašums.

Minētā likuma 2.panta piektā daļa noteic, ka nekustamā īpašuma nodokli par valsts vai pašvaldības īpašumā esošu zemi un ēkām maksā to *lietotājs*, bet, ja tāda nav, – *nomnieks*.

Noteikumu Nr.131 14.$^{7}$punkts noteic, ka gadījumos, kad nekustamam īpašumam vienlaikus ir gan īpašnieks, gan tiesiskais valdītājs, nekustamā īpašuma nodokļa maksātājs ir īpašnieks.

No minētajām tiesību normām secināms, ka vispārīgi pienākums maksāt nekustamā īpašuma nodokli gulstas uz nekustamā *īpašuma īpašnieku vai tiesisko valdītāju*, bet ja īpašumam vienlaikus ir gan īpašnieks, gan tiesiskais valdītājs, pienākums maksāt nodokli gulstas uz *nekustamā īpašuma īpašnieku*. Izņēmuma gadījumā – ja nekustamā īpašuma nodokļa objekts ir valsts vai pašvaldības īpašumā – nodokli maksā lietotājs, bet, ja tāda nav, – nomnieks.

[9] Pieteicēja uzskata, ka, tā kā viņai par labu dāvinājuma līgumā pielīgts lietojuma un valdījuma servitūts (personālservitūts), kas ierakstīts zemesgrāmatā, ir pamats pieteicēju atzīt par nekustamā īpašuma nodokļa maksātāju.

Senāta ieskatā tiesību normās ar pietiekamu skaidrību noteikts, ka nekustamā īpašuma nodokli maksā īpašnieks (tas, kura īpašuma tiesības nostiprinātas zemesgrāmatā), savukārt ja nekustamajam īpašumam īpašnieka nav, nodokļa maksāšanas pienākums gulstas uz tiesisko valdītāju. Lietotājs par nekustamā īpašuma nodokļa maksātāju var tikt atzīts tikai tad, ja tas lieto valsts vai pašvaldības īpašumā esošu zemi un ēkas.

Konkrētajā gadījumā atbilstoši ierakstam zemesgrāmatā nekustamajam īpašumam ir īpašnieks – *P.K.*, tādēļ nodokļa maksāšanas pienākums gulstas uz minēto personu. Senāts norāda, ka privāttiesiskas vienošanās nevar grozīt tiesību normās imperatīvi noteiktu kārtību (*sal. sk. Senāta 2009.gada 29.maija rīcības sēdes lēmuma lietā Nr.SKA-447/2009 11.2.punktu*).

[10] Kasatore uzskata, ka apgabaltiesa nepamatoti nav vērtējusi apstākli, ka pieteicēja nekustamajā īpašumā veic saimniecisko darbību. Kasatore atsaucas uz likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 7.panta 2.[1]daļu, likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 11.pantu, likuma „Par nodokļiem un nodevām" 2.panta trešo daļu un 34.pantu, Zemesgrāmatu likuma 1. un 4.pantu, Civillikuma 1190., 1218., 1231., 1257. un 1477.pantu un Ministru kabineta 2006.gada 1.augusta noteikumiem Nr.636 „Kadastra objekta reģistrācijas un kadastra datu aktualizācijas noteikumi".

Senāts tālāk norādīto apsvērumu dēļ atzīst, ka šie kasācijas sūdzības argumenti nevar būt par pamatu apgabaltiesas sprieduma atcelšanai.

[11] Izskatāmajā lietā apstāklim, ka pieteicēja nekustamajā īpašumā veic saimniecisko darbību, nav juridiskas nozīmes, jo, kā minēts iepriekš, tiesību normas imperatīvi noteic, ka nekustamā īpašuma nodokli maksā nekustamā īpašuma īpašnieks vai ja tāda nav – tiesiskais valdītājs. Šo kārtību nevar ietekmēt savstarpēja civiltiesiska vienošanās par personālservitūta nodibināšanu, tādējādi persona, kurai par labu servitūts nodibināts, nevar būt nekustamā īpašuma nodokļa maksātājs likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" izpratnē. Senāts arī nesaskata, kādā veidā apstāklis, ka pieteicēja nav nekustamā īpašuma nodokļa maksātāja, kavē pieteicēju saimnieciskās darbības izdevumos iekļaut saskaņā ar privāttiesisku vienošanos faktiski samaksātās nekustamā īpašuma nodokļa summas.

[12] Likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 7.panta 2.[1]daļa noteic, ja šā likuma 1.panta otrās daļas 4., 6. un 9.punktā minēto nekustamo īpašumu vai tā daļu uzsāk izmantot saimnieciskajā darbībā, personai, kuras īpašumā, tiesiskajā valdījumā, lietošanā vai nomā ir attiecīgais nekustamais īpašums vai tā daļa, ir pienākums pieteikties pašvaldībā kā nodokļa maksātājam mēneša laikā pēc saimnieciskās darbības uzsākšanas. Šā likuma 1.panta otrā daļa noteic īpašumus, kuri pamatā ar nekustamā īpašuma nodokli nav apliekami. Tādēļ šā likuma 7.panta 2.[1]daļa uzliek pienākumu kā nodokļa maksātājam pašvaldībā pieteikties likumā noteiktām personām, kuru īpašumā, tiesiskā valdījumā, lietošanā vai nomā ir tāds nekustamais īpašums, kurš ir apliekams ar nekustamā īpašuma nodokli tikai tad, ja to izmanto saimnieciskajā darbībā. Šī tiesību norma nenoteic nekustamā īpašuma nodokļa maksātājus, bet gan reglamentē nekustamā īpašuma nodokļa maksāšanas pienākuma rašanās un izbeigšanās kārtību. Nekustamā īpašuma nodokļa maksātāji uzskaitīti likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 2.pantā. Apstāklis, ka persona piesakās pašvaldībā kā nekustamā īpašuma nodokļa maksātāja, nevar radīt tiesiskas sekas, ja šī persona neatbilst likumā noteiktajiem nodokļa maksātāja kritērijiem.

[13] Pieteicēja nepamatoti atsaucas uz likuma „Par nodokļiem un nodevām" 34.pantu, kas paredz atbildību par saimnieciskās darbības veikšanu, nereģistrējoties kā nodokļu maksātājam. Minētā norma paredz atbildību gadījumos, kad persona veic saimniecisko darbību, nereģistrējoties kā konkrēta nodokļa maksātājs (proti, kad no saimnieciskās darbības veida izriet pienākums reģistrēties kā konkrētā nodokļa maksātājam atbilstoši konkrētā nodokļa likuma nosacījumiem). Ņemot vērā, ka persona, kurai par labu nodibināts servitūts, nav nekustamā īpašuma nodokļa maksātāja saskaņā ar likumu „Par nekustamā īpašuma nodokli", tai nav pienākuma reģistrēties kā nekustamā īpašuma nodokļa maksātājai, un tādējādi nevar iestāties arī likuma „Par nodokļiem un nodevām" 34.pantā paredzētā atbildība.

[14] Civillikuma normas, uz kurām atsaucas pieteicēja, noteic personālservitūtu būtību, nodibināšanas kārtību, servitūta lietotāja tiesības un pienākumus. Šīs normas tātad reglamentē civiltiesiskās attiecības starp kalpojošās lietas īpašnieku un lietotāju. Savukārt publiski tiesiskās attiecības nodokļu jomā starp privātpersonu (nodokļu maksātāju) un valsti vai pašvaldību (nodokļu administrāciju) reglamentē nodokļu likumi. Tā kā konkrētajā gadījumā ir strīds par publiski tiesiska – nodokļu maksātāja – statusa iegūšanu, ir piemērojamas nodokļu likumu normas, konkrētāk – likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 2.pants.

[15] Nav pamatots kasatores norādītais, ka apgabaltiesai bija jāpiemēro Ministru kabineta 2006.gada 1.augusta noteikumu Nr.636 „Kadastra objekta reģistrācijas un kadastra datu aktualizācijas noteikumi" 5.punkts, jo minētajā normā uzskaitītas Nekustamā īpašuma valsts kadastra informācijas sistēmā par kadastra subjektu reģistrējamās ziņas. Kadastra subjekta jēdziens ir nošķirams no nekustamā īpašuma nodokļa maksātāja jēdziena. To, kas var būt nekustamā īpašuma nodokļa maksātājs, noteic likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 2.pants, tādēļ kasatores norādītā norma nav attiecināma uz izskatāmo lietu un apgabaltiesai nebija jāpiemēro.

[16] Senāts norāda, ka apgabaltiesa ir vērtējusi pieteicējas norādīto apstākli, ka 2006.gadā nodokli par ēkām maksāja pieteicēja, bet par zemi – trešā persona, un atzīst apgabaltiesas secinājumus par pamatotiem (*sk. šā lēmuma 4.7.punktu*). Proti, līdz 2006.gada 31.decembrim ar nodokli apliekamo ēku un būvju vērtību un attiecīgajā gadā maksājamo nodokli deklarēja pats maksātājs. Apstāklis, ka pašvaldība pieņēmusi pieteicējas veiktos maksājumus, nenozīmē, ka pieteicēja tādējādi tiek atzīta par nekustamā īpašuma nodokļa maksātāju. Atbilstoši likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" pārejas noteikumu 9.3.apakšpunktam, ja deklarācija iesniegta, bet taksācijas perioda laikā iegādātas jaunas ēkas vai būves vai atsavinātas esošās, mēneša laikā no īpašuma, valdījuma, lietošanas vai nomas tiesību rašanās vai izbeigšanās dienas nodokļa maksātājs iesniedz precizētu deklarāciju. Savukārt atbilstoši pārejas noteikumu 9.6.apakšpunktam, gadam beidzoties, nodokļu maksātājs līdz nākamā gada 1.februārim iesniedz pašvaldībai pārskatu par faktisko ar nodokli apliekamo ēku un būvju vērtību, un nodokļa aprēķinu rezumējošā kārtībā.

Tātad pieteicējai, atsavinot nekustamo īpašumu, bija pienākums iesniegt precizētu deklarāciju, bet līdz nākamā gada 1.februārim – pārskatu par faktisko ar nodokli apliekamo ēku un būvju vērtību. Saskaņā ar pārejas noteikumu 9.8.apakšpunktu pieteicējai ir tiesības pieprasīt pārmaksātās summas atmaksu.

[17] Senāts nepiekrīt pieteicējai, ka izskatāmajā lietā bija piemērojamas atziņas, kuras izteiktas Senāta 2005.gada 14.janvāra spriedumā lietā Nr.SKA-1. Izskatāmajā lietā ir atšķirīgi tiesiskie un faktiskie apstākļi. Proti, lietā, kas tika izšķirta ar Senāta 2005.gada 14.janvāra spriedumu, nekustamais īpašums atradās Rīgas brīvostas teritorijā, tādēļ strīda izšķiršanā bija piemērojamas speciālā likuma normas, tas ir, Rīgas brīvostas likuma 4.panta septītā daļa. Savukārt izskatāmajā lietā nav konstatējamas tādas nodokļu tiesiskās attiecības reglamentējošas speciālās normas, kas ierobežotu vispārējo likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 2.pantā ietverto regulējumu.

[18] Izvērtējot apgabaltiesas spriedumu un pieteicējas kasācijas sūdzību, Senāts atzīst, ka sprieduma atcelšanai nav pamata.

**Rezolutīvā daļa**

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 348.panta 1.punktu un 351.pantu, Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments

**n o s p r i e d a**

Atstāt negrozītu Administratīvās apgabaltiesas 2009.gada 10.marta spriedumu, bet *R.L.K.* kasācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams.

| | | |
|---|---|---|
| Tiesas sēdes priekšsēdētāja tiesnese | *(paraksts)* | V.Kakste |
| Senatore | *(paraksts)* | V.Krūmiņa |
| Senatore | *(paraksts)* | I.Skultāne |

NORAKSTS PAREIZS
Tiesnese V.Kakste
Rīgā 2009.gada 12.novembrī